

"Hóemberkép" sítúrája

2009. január 25-én megindult a „hegyi menet” a város felé, melynek neve: Kokava LÍNIA. Most sokan a fejükhöz kapnak: „Én is voltam ott! A mi táborunk volt a legjobb!” Sajnos, ki kell őket ábrándítanom. Kis részrehajlással, de kijelenthetem, hogy a mienktől nagyobb buliban senkinek nem lehetett része. Ám ez a hét nemcsak szórakozás volt, hanem nagy munka, erőfeszítés, bizalomjáték az oktatók felé, akarat- és kitartáspróba is.

A kis szlovák város felé tartva, voltak, akik izgatottan szemlélődtek, mások álomban, az utazásból semmit fel sem fogva szenderegtek. Az érkezés napja a szállás elfoglalásáról és a pihenésről szólt. Ismerkedtünk a tájjal, lelkiekben felkészültünk az elkövetkező napokra.

Az első nap a pályán úgy nézhettünk ki, mint 33 járnai tanuló gyerek. Az esések percenként jelentkeztek, ki kisebbet, ki nagyobbat pottyant, de mindenki bukdácsolt. Ám a nap végére – önmagunkat is meglepve – már csúsztunk a havon! Igaz, nem a legstabilabban és nem a legtökéletesebben, de csúsztunk.

A második nap is a tanulásé volt, s gyakorlatilag az összes többi is. Délelőtt 10-től délután 4-ig folyamatos síoktatásban volt részünk Papp József és Tóth Csaba tanár urak által. De természetesen osztályfőnökünk, Marica néni és nevelőnk, Magdika néni is ott segített nekünk, ahol csak tudott. J

A következő nap sokaknak fájdalommal és csalódással telt. Elkezdődött a csoportbontás: „haladó és kezdő” csoportok alakultak. Szerencsére, majdnem tökéletes osztályközösségünkben ez nem okozott széthúzást, sőt, tekintettel voltunk egymásra, elvégre egy csapat voltunk, még így is!

Ezen a napon a haladó csoport már a dombon lefelé csúszva fitogtatta ügyességét.

Szerdán következett az egyeseknek csodálatos, másoknak borzalmas nap: az osztály nagy része felmehetett a dombra. Akik lent maradtak, egy fárasztó, kemény, fájdalmas, de bátorsággal és sok akaráttal teli napnak néztek elébe.

A csütörtöki napon megjött az iskola és a kollégium vezetősége. Őket várva jelentették ki az oktatók reggel, mihelyst kiértünk a pályára: „Osztálykígyót gyakorlunk”. Mindannyian rettegtünk. „Úgyis kiesik majd valaki a sorból” – gondoltuk. Gondolatainkat messze nem igazolták a történések, osztálykígyónk tökéletesre sikeredett. Az osztálykígyó elhaladta után érkezett a „kiskígyó”, amelyben azok a diákok mutatták meg, hogy mire jutottak, akik nehezebben tanultak meg síelni.

A mi osztályunk az első az „aranyos” csapatok közül, amelynek minden tagja síelőként érkezik haza. Nem maradtunk dicséret nélkül.

Még aznap este csapott egy buli a csipet-csapat, nagyon jó hangulatban telt az este. Tanárok, diákok egyaránt táncoltak, s közben arra is rájöttünk, hogy a síelés előtti bemelegítés csípőkörzése a táncparketten is felhasználható.

Az utolsó nap a búcsúzás napja volt, ez alkalomból síversenyt rendeztünk, külön lány és fiú kategóriában, természetesen 33 résztvevővel. Az eredmények:

- • 1. helyezett: Bogár Daniella, Borjus „Mókás” Dávid
- • 2. helyezett: Zsigus Katalin, Téglás Csaba
- • 3. helyezett: Gorgyán Zoé, Pótor Richárd

Az eredményhirdetés és az éremátadás boldog pillanatait követően a buszra várakozás melankóliáját éltük meg.

Délután 6 körül hazaindult a „hegyi menet”, a 2008-2009-es tanév 9. B osztályos tanulói, akik büszkén kijelentik: egytől-egyig megtanultak síelni, és a jövő akadályait is hasonló akaráttal, pontossággal és jókedvvel fogják venni. Viccsike (Horváth Virág) {gallery}hirkepek/sitabor2009{/gallery}